

Den nakna qvinnan : ett
sensationsdrama i förnäma världen :
sann händelse t...

59 C Br.

Roman
Sv.
(Br)
o

1890

Den nakna qvinnan.

Ett sensationsdrama
i förnåma verlden.

*Sann händelse
timad i Stockholm år 188—.*

Upptecknad
af

Ett hemligt vittne.

Pris 25 öre.

Schlun
1890

Den Danske Papiirfabrik

1881

1881

1881

1881

1881

1881

Den nakna qvinnan.

Ett sensationsdrama
i förnåma verlden.

*Sann händelse
timad i Stockholm år 188—.*

Upptecknad

af

Ett hemligt vittne.

STOCKHOLM, NYA BOKTRYCKERIET, 1890.
(Tryckt på beställning.)

Kap. I. — Sirenen.

Hvarför notarien Oswald Berger första gången inträdde i den lilla linnebutiken på Regeringsgatan, mindes han ej rätt, men det mindes han, att han sedan nästan dagligen råkade förirra sig dit — allt för att uppfånga en blick af den blonda Elsa Lind, ett af biträdena i boden.

Det blef snart mer än blickar; det blef både bekantskap och hemliga möten. Aldrig hade han hos en butikflicka kunnat ana så mycken naturlig finhet, takt och älskvärdhet, som han här fann. Det är ovisst, i hvilka syften han inledde bekantskapen, men det är visst, att han, tjugad af så mycken otvetydig oskuld, så mycket behag, paradt med den frikaste glädtighet, en vacker dag tryckte Elsa till sitt bröst och bad henne blifva hans lilla hustru. Tills februari — man var nu i januari — skulle dock Elsa kvarstanna i boden och förbindelsen hållas hemlig. Ingen annan än Elsas gamla moster, fru Holtz, var invigd i saken.

På allt detta tänkte notarien, der han låg beqvämt utsträckt på en schäslong i sitt eleganta rökrum en trappa upp vid Vasagatan.

Dörren flög upp, och en elegant ung dam sväfvade in och kastade sig i den unge mannens armar.

4

"God morgon stygging!"

Han slog armarne om hennes hals och öfverhöljde det finhyllta ansigtet med kyssar.

"Alltid lika vacker, min egen älskade Elsa! Du är *farligt* vacker!" utbrast han slutligen och höll hennes hufvud tätt framför sina beundrande blickar.

Ja, det var ett vackert ansigt! Rak näsa, körsbärsmun med litet trotsigt höjd öfverläpp, något blek, underbart fin hy och silkeslent blondt hår; det vackraste af allt var väl de stora blå ögonen med sitt outgrundliga djup och sitt ständigt vexlande uttryck. Men en noggrann iakttagare skulle måhända stundtals hafva upptäckt ett sällsamt uttryck af köld i dessa ögon, då de blickade allvarligt eller förströdt. Vid sådana tillfällen stack något af stålets hårda glans fram ur dem.

Säkert är emellertid, att Oswald blott såg oskuld och barnslighet stråla sig till mötes; kärleken är ju blind.

"Oswald, jag har en bön till dig, men det är så svårt att framställa den", sade Elsa omsider med smekande röst, under det hon lät sina fina fingrar glida genom den unge mannens hår. "Men hvad skall du tänka om mig...?"

"Det är väl ingenting ledsamt heller, som står på?" frågade han med plötslig oro, i det han sprang upp, fattade flickans båda händer och blickade djupt in i hennes ögon. "Eller är det bara kläder, pengar...?"

"Ack Oswald... det är verkligen pengar,

och jag riktigt skäms att komma och bedja dig derom . . .”

Osvald täppte till hennes mun med en kyss, “du lilla toka, ingenting annat än pengar . . . ! Nå, hur mycket behöfver min huldgudinna?”

“Jag törs inte säga det, Osvald . . .” försäkrade Elsa med en energisk hufvudruskning.

“Säg mig nu förtroendefullt, hur mycket du behöfver”, bad Osvald allvarligt.

“Ett tusen kronor”, hvistade flickan med nedslagen blick.

“Nå, kära min unge, var det så svårt att tala om? Du vet ju, att jag både kan och vill uppfylla din önskan, helst jag är öfvertygad, att de allvarligaste skäl diktera den.”

“Ja, Osvald”, sade den unga flickan med innerlig värme i rösten och tårad blick, “jag har verkligen de mest tvingande skäl . . . du vet ej ännu, att jag har en bror, en stackars bror, som jag måste rädda . . . Han har . . . men låt mig slippa att tala om det nu . . . jag ber dig blott, älskade Osvald, tvifla ej på din lilla Elsa . . .”

“Jag begär ingen förklaring, ditt ord är mig tillräckligt”, sade Osvald, kärleksfullt slutande henne intill sig, “men jag kan ej skaffa dig pengar förrän om måndag, då får du dem”.

“Hvad du är god! Jag trodde nog, att du skulle hjälpa mig”, utbrast Elsa glädjestrålade, “då får jag hemta dem hos dig om måndag?”

“Naturligtvis! Men nu vill jag också ha en kyss!”

6
"Men bara en, jag har ett sår på läppen — här", tillade hon och visade med pekfingeret på en rispa, hvilket gaf Oswald en osökt anledning att ögonblickligen kyssa såväl det lilla retande fingret som den ännu mer retande munnen. Men myc-vill ha mer.

"Oswald . . . sluta då . . . jag blir ond!" ropade flickan och sökte hålla honom tillbaka, då han röfvade kyss på kyss. Men Oswald lät sig ej skrämmas.

"Oswald, din stygging!"

Halfqväfd af de passionerade kyssarne, slet hon sig ändtligen lös ur hans armar och ilade mot dörren.

"Om måndag således, till dess farväl — älskling!"

En slängkyss — och hon försvann lätt som en hind. Då hon kom ut i det fria, låg ett eget drag af ironi öfver hennes ansigte, och ur de blå ögonen stack den der stålglansen fram.

Kap. II. — Brottslig kärlek.

Då notarien Berger samma dag på eftermiddagen enligt sin vana gick till Café du Boulevard vid Esplanaden för att i det innerst belägna pianorummet intaga sitt kaffe, underrättade honom en af uppapperskorna, att hans favoritrum var upptaget.

“Så sitter jag väl i ytterrummet då, der får jag vara ensam i alla fall, ser jag.“

Notarien var vid briljant lynne, aldrig tyckte han kaffet och likören smakat honom så väl, och i cigarrökens blå hvirflar tyckte han sig se fantastiska figurer, som allt emellanåt formade sig till en hänförande fruntimmersprofil — han visste nog hvems.

Försjunken i tankar, hörde han plötsligt ett sakta skratt, åtföljdt af hviskningar, inifrån pianorummet.

Såsom stungen af en orm, spratt han till vid detta skratt. Han kände alltför väl igen det.

“Brodern?” tänkte han ett ögonblick, nej, så låter det inte då . . . !

En kallsvett sipprade ut på hans panna. Med stel blick reste han sig upp, närmade sig sakta pianorummets dörr och lyssnade med återhållen andedrägt. Det var ett samtal, som fördes i hviskande ton. Han hörde dock tydligen dessa ord, yttrade af en manlig röst: “håll mig ej längre på sträckbänken! Har du lyckats? Fick du mitt bref i går?”

“Visst fick jag det“, hördes en kvinlig stämma, “men det förvänar mig, att du ej fått mitt bref i middags; i det har jag redogjort för min expedition.“

“Jag var inte hemma i middags . . . Säg fort, har du fått pengar eller ej?”

“Om måndag har du pengar, så sannt som jag fjällat mer än en guld fisk i min da'r!“

Osvald kunde knappt hålla sig upprätt, det skymde för hans ögon, och han andades endast med svårighet. Med en våldsamt ansträngning tvang han sig att stå stilla och höra vidare.

“Anade han intet?”

“Intet, han är blind och tror, att jag är öfver öronen förälskad i honom; ibland gör det mig nästan ondt om honom, den åsnan.”

“Oxen snarare, om man tänker på hornen . . . Men var försiktig i alla fall“, förmanade den manliga rösten, “besöker han dig?”

“Någon gång, i all ärbarhet, förstås, den tråkiga människan“, fnittrade qvinnorösten.

“Bränner du upp mina bref, såsom jag bedt dig, det vore säkrast, hvem vet . . . ?”

“Var lugn, de skola ej röja något, men å propos bref, vet du min älskling, jag har funnit ett ypperligt sätt. Schatuller, byråar, lådor — allt, som har lås, med ett ord, kan öppnas med dyrk, men hvem tänker till exempel på en soffa, om det gäller att snoka upp något dyrbart föremål? Vet du, hvar jag lagt ditt sista, mycket innehållsrika bref? Jag har stuckit det djupt ned mellan soffstopningarna, ha, ha, ha, är det inte originellt? Jag måste skratta, då jag tänker på, huru enkelt, men säkert medlet är!”

“Men din s. k. moster, den ufven, ser mig ut att ha ögon för allt . . .”

“Hon! Hon ser inte längre, än jag vill; den gamla kopplerskan är tacksam, att jag inte i hvilket ögonblick som helst sätter henne på spinnhuset, ty det kan jag, som du vet . . .”

Samtalet öfvergick i en allt oredigare hviskning; Oswald tyckte sig höra ljudet af en kyss; någon steg upp, smög på tå till dörren, riglade denna sakta och aflågsnade sig åter. En klädning frasade . . . några brutna, oartikulerade ljud blandade sig med ljudet af kyssar . . . så återigen kyssar . . . brinnande glupska kyssar . . .

Svetten strömmade från Oswalds panna, ansigtet var förvridet af smärta, och han sjönk som en berusad flåsande ned på sin stol.

Men plötsligt for han upp, såsom en stål-fjeder bragt honom i rörelse. Hela hans personlighet undergick en våldsam förändring, hans läppar slöto sig hårdt, ögonen gnistrade af hat, hans händer knöto sig, det såg ut, som om han med ett språng velat kasta sig på den riglade dörren och i ett slag krossa den.

Men han hejdade sig. "Nej!", flämtade han med hes röst, under det hans ansigte vanställdes af ett hemskt leende, "det vore en dålig hämd. Brefven — det är en bättre utgångspunkt; satan, tack för denna idé!"

Han vacklade ut i skänkrummet, betalade och tog på sig sin pels.

"Herre gud, hvad notarien är blek, är notarien sjuk?" frågade uppapperskan, som serverat honom.

"Jag har svindel ibland — men Mimmi lilla, ett ord i förtroende!" Han vinkade henne afsides.

"Ni är en präktig flicka, Mimmi", sade han sakta med vibrerande, allvarlig röst, "och skall

icke för någon förråda min fråga. För Guds skull, säg mig: hvem är den der herrn inne i pianorummet?"

"Det är löjtnanten, baron von Adlerskantz", svarade flickan hviskande.

"Säkert?"

"Alldeles säkert!"

"Nå, än . . . damen då?" frågade notarien med sväfvande röst.

"Det vet jag ej, hon är alltid djupt beslöjad, då hon kommer hit."

"Kommer hon då ofta hit?"

"Ja, och alltid tillsammans med baronen; men annars bruka de ej komma vid den här tiden."

"Ni yppar ju ej för någon, hvad vi nu talat om, Mimmi lilla?"

"Hur kan notarien tro något sådant?" svarade flickan sakta med en deltagande och vänlig blick på den unge mannens förstörda utseende.

Osvald skyndade ut i det fria. Kölden var bitande, men han kände det ej; hans pulsar glödde, som om han haft vild feber.

Hvad var nu hans trofasta kärlek värd? På detta enda kort, så att säga, hade han tillitsfullt satt hela sitt lifs lycka. Nu var den för alltid sköflad och hans heder dertill skändad.

Ah, hvad han nu hatade denna qvinna, som så djefvulskt bedragit honom! Hat föder hämd; från denna stund invigde han sitt lif åt hämden.

Ja han skulle hämnas skoningslöst — om han ock skulle nödgas begå ett brott . . .

Han stannade utanför ett hus vid Gamla Kungsholmsbrogatan.

“Två bref“ mumlade han, “det ena finnes här uppe. Ännu kan hon ej vara hemma.“

Han skyndade tre trappor upp, knackade på en dörr och blef insläppt i ett litet nätt möbleradt rum.

“God afton, bästa fru Holtz“, helsade han med någorlunda lugn hållning och ton. “Elsa är kvar i affären, förstår jag nog, men jag fick i alla fall lust att titta upp och höra, hur det står till.“

“Notarien är alltid så innerligt välkommen, när han kommer!“ försäkrade gumman och neg. “Tänk, om jag nu finge bjuda notarien på en kopp riktigt godt kaffe, jag springer på ögonblicket ner efter litet färska skorpor. — Herre gud, om Elsa nu vore hemma ändå . . .“

Innan han hunnit svara, var den beskäftiga gumman försvunnen.

“Hon har verkligen ett gement utseende“, tänkte Osvald, “något lömskt, krypande; att jag inte sett det förut! Men nu gjorde hon mig verkligen en tjänst“, mumlade han och steg hastigt in i det inre rummet.

Der stod en soffa, han stack ned handen mellan stoppningen och letade.

Äntligen! med bultande hjerta drog han upp ett bref, adresserat till “Fröken Elsa Lind“, ryckte det med skälfvande fingrar ur kuvertet

och genomögnade dess innehåll. Under läsningen tycktes hans ögon spruta eld, ansigtet förvreds af nervösa ryckningar, det uttryckte en vexling af både smärta, vedervilja och hat.

“Hvilka afgrundsandar“, flämtade han, “jag vet knappt, hvem som är uslast, han eller hon; men jag skall träffa dem båda . . . !“

Oswald lade brevet i kuvertet och stoppade ned det igen på dess förra plats.

“Hon bär det ej på sig“, resonnerade han med sig sjelf, “hon anser, att det ligger säkrast här; jag kan lugnt lägga det tillbaka, jag skall i alla fall återfå det här — och då . . . Nu det andra brevet, hennes svar!“

Han hade knappt hunnit ur rummet och stängt dörren, förränn gumman steg in i den yttre kammaren. Hon kunde dock ej hafva märkt något. Då kaffet var expedieradt, bad Oswald om sina helsningar till Elsa, tog adjö och skyndade direkt hem.

Uppkommen i sin våning, ilade han in i sitt rökrum, öppnade en byråklaff, drog ut en låda samt framtog ett papper, hvilket han med ett besynnerligt leende granskade.

“Detta skall hjälpa mig!“ mumlade han, “det är oädelt . . . men jag tvingas dertill, här äro alla medel tillåtliga.“

Han stoppade papperet på sig och ilade åter ut.

Kap. III. — Handtlångaren.

Samma afton gick agenten Vingel, en knappt trettioårig man med skelande ögon och slickadt, rödaktigt hår, ensam af och an på sitt kontor.

»Godafton,» helsade notarien Berger och steg in, »jag behöfver din hjälp.»

»Mycket smickrad,» menade agenten och tillkastade notarien en osäker blick, »på hvad sätt kan jag stå bror till tjänst?»

»Du känner baron Adlerskantz, jag menar löjtnanten, och umgås med honom.»

»Ja, jag har verkligen den förmånen.»

»Han har små ungarlstillställningar om lördagsaftnarne, har jag hört.»

»Det eger sin riktighet, jag är också nog lycklig att vara ditbjuden i morgon, men hvad...?»

»Jag antog just det — du skall hos honom leta upp ett bref och lemna mig detta samma afton.»

»Hvad i Herrans namn menar bror?»

»Jo, ett bref, som fins der i någon ficka, byrå, portfölj — hvad vet jag?»

»Men min allra bästa bror, hur skall jag veta . . . hur skall jag kunna . . .?»

»Det ger jag fan, du skall helt enkelt smuggla undan det!»

»Smuggla undan . . . men hvarför hedrar du just mig med ett så gentilt uppdrag?» frågade agenten alldeles bestört.

»Jo, därför, att du så gerna uträttar det,» svarade notarien mycket kallt och bestämdt.

»Så gerna uträttar det . . .?» pustade agenten, »men, min ärade bror, det är ju ett skurk-streck . . .»

»Se så, hvad kallar du det här då? frågade Oswald med isande köld och drog upp ett papper ur fickan, »känner du igen det här?»

Agenten blef likblek och fick ej ett ord öfver läpparne.

»Jag ser, att du känner igen den här reversen, den bär falska namn, som du vet; du vet, hvem som en gång skref dem och hvem som sedan löste ut papperet; du vet också, att skönskrifvaren aldrig gjort upp sin skuld till den, som nu tegat i tre års tid . . .»

»För Guds skull, Berger . . .!» stönade agenten.

»Nu är emellertid min mening att återställa papperet till dig, sedan du uträttat mitt uppdrag och sedan du i allo, märk, i allo, under så lång tid, jag finner för godt bestämma, ställt dig till mitt förfogande. Välj nu, men på ögonblicket! Vill du inte, går jag genast med det här papperet till vissa myndigheter, du förstår . . . Ja eller nej?»

Agenten skälfde som ett asplöf.

»Jag . . . jag . . . vill . . . ja.»

»Ser du, att du gerna uträttar det,» sade Oswald med oförståndt förakt, »här har du nu en liten jemförande ledning, då du letar bland baronens bref. Så här skall stilen se ut på det

sökta.» Han räckte agenten ett kuvert med utanskrift af Elsas hand.

»En fruntimmersstil,» anmärkte agenten söt-surt.

»Alldeles det ja! Du är en mästare i bedömandet af stilar.»

Agenten syntes icke smickrad af berömmet.

»Men om jag nu inte finner det?» ynkade han sig.

»Ähjo bevars, leta du, löjtnanter äro i allmänhet inga ordningsmenniskor. Det ligger nog i en portfölj eller dylikt. När du fått reda på det, gör du dig ärende att gå och kommer strax hem till mig med ditt fynd. Jag bor Wasagatan n:o 00 i närheten af W6. — Har du förstått mig? Godt! Farväll!»

»Nå?» frågade Berger, då agenten påföljande dags qväll inträdde hos honom.

»Här!» sade Vingel och lade ett kuverteradt bref framför notarien, »men det säger jag, att en värre pers har jag aldrig haft. Gud nåde mig, om någon såg på, då jag tog det ur hans uniformsrock på väggen.»

»Var du lugn,» mumlade notarien och granskade brefvet. Elsas still Utanskriften var: »Löjtnanten, högvälborne baron Fabian von Adlerskantz, Sturegatan n:o 00, Stockholm».

»Hvilken djefvul till qvinna,» hviskade Os-

vald mellan sammanbitna tänder, sedan han genomläst biljetten.

“*Med kropp och själ.*” mumlade han tankfullt. “Ha! Hvilken idé! Jag tror Belzebug själf inger mig mina planer!”

Ett besynnerligt löje gaf hans dystra ansigte för ett ögonblick ett rent af vidrigt uttryck.

“Han gick fram till sitt skrifbord och ryckte till sig en af de Stockholmstidningar, som belamrade detta. Efter något letande borrade sig hans blick fast vid ett ställe i den samma.

“Riktigt!” fortsatte han sakta för sig själf, jag ville också minnas det . . . Det är en lämplig väg . . . Ja, kroppen skall han få, men själen skall jag först skicka till helvetet!”

Agenten hostade förläget: “Löser du mig nu från mitt löfte . . .?”

“Nej, tvärtom, nu behöfver jag dig mer än någonsin; i morgon afton på slaget half sju skall du vara hos mig, vi ska' roa oss i morgon, jag bjuder på magnifik supé och någonting ändå muntrare. Men hvad än du då råkar se och höra, så håll god min, så att du ej stör sällskapets trefnad, förstår du! — Således i morgon afton kl. half sju!”

Agenten aflägsnade sig undergifvet suckande.

Ett hemskt lugn hade kommit öfver Oswald. Hans rynkade panna och lågande ögon angäfvö, att han med den yttersta ansträngning af alla sina själskrifter utarbetade en plan. Han

gick fram till en garderob, öppnade dess dörr och mönstrade två besynnerligt kolsvarta dräfter.

“Dessa blir bral” sade han doft.

Kap. IV. — Kopplerskan.

Följande dag, söndagen, vid 5-tiden på eftermiddagen finna vi Oswald och Elsa utanför den förstnämdes bostad. — “Jag har ett ärende till mitt ämbetsverk, gå du upp så länge, jag kommer strax efter”, sade Oswald.

Sedan han sagt ett flyktigt farväl, skyndade han Vasagatan utefter, vek in på Gamla Kungsholmsbrogatan och ilade uppför trapporna till Elsas bostad. Nu stod han framför hennes moster.

“Notarien här igen!” utropade denna häpen.

Oswald läste noga dörren efter sig, ställde sig framför kvinnan och fixerade henne med en mörk, genomträngande blick.

“Ni är ej Elsas moster”, sade han omsider med dyster stämma.

Den gamla blef askgrå i ansigtet.

“Ni är hemfallen åt spinnhuset, när helst Elsa och jag vill yppa er hemlighet!” fortsatte han.

Qvinnan sjönk qvidande ned på en stol.

“Hör nu noga på, hvad jag säger, Ni vet, att jag äfven tjenstgör i Öfverståthållare-

ämbetet; ett ord af mig är tillräckligt att sätta er inom lås och bom, detta vill jag för min blifvande hustrus skull bespara er och oss . . .“

“Herre“, afbröt honom den gamla med rosslande röst, och reste sig, “ni vet inte, ni, att just er Elsa . . .“

“Tig qvinna“, inföll Osvald skarpt, “jag vet allt om henne enligt hennes egen bekän- nelse; men hvad som än kan läggas henne till last, så är det dock icke af samma beskaffenhet som ert brott; medger ni det? — Och hon skall i alla händelser blifva min hustru.“

Qvinnan sjönk tillintetgjord tillsammans.

“Vi ha båda sedan någon tid gjort upp en plan till er räddning“, fortsatte Osvald, “ni packar nu genast ihop ert allra nödvändigaste, men ni måste vara färdig inom fem minuter, ty tåget till Malmö går inom en qvart.“

“Milde Gud, skall jag resa?‘ pustade gumman alldeles utom sig.

“Just det! Ni får i samma stund, ni är instufvad i kupén resten af denna sedel, sedan jag köpt biljett åt er.“ Han visade henne en tusenkronsedel i sin plånbok.

“Ni skall således ej svälta ihjäl, men fort nu, eljes vet ni, hvad som väntar er . . . Ni har nu tre minuter på er . . .“

Halftokig af förskräckelse rafsade gumman på måfå till sig en del saker, som hon stoppade i en nattsäck, och var så färdig, när hon fått hatt och kappa på sig.

Och så satte man sig i rörelse, hardt när

i språngmarsch. Oswald köpte vid Centralstationen biljetten, kvinnan stufvades in i en kupé och fick återstoden af sedeln.

"Till sist", sade Oswald, "varnar jag er från att försöka lista er undan vid någon station på vägen; då har ni genast spårhundarne efter er. Ni är nämligen hela vägen hemligt bevakad. Från Malmö reser ni vidare öfver till Köpenhamn. Hör ni det, våga inte visa er mer inom Sveriges gränser! Då är det slut med er!"

Gumman stirrade svarslös på notarien som på en ond ande, under hvars makt hon blott hade att foga sig. Tåget gick.

"Den der kunde ha blifvit mig farlig, om hon fått stanna", sade Oswald för sig sjelf på hemvägen, "nu har jag intet att frukta från det hållet. — Hvad jag skrämde henne, och ändock visste jag stort intet..." och han måste nästan le vid denna tanke.

Kap. V. — Champagneruset.

"Jag har köpt biljetter till maskeraden på W.6 i afton kl. 7", sade Oswald till Elsa, då han inträdde i sin bostad.

"Åh, så roligt! Men drägter då?"

Han öppnade garderoben. "Här äro två dominos."

"Hu, så svarta och hemska!" huttrade Elsa med en lätt rysning.

“I dem döljer man sig fullständigt, och det är det roligaste“, förklarade Oswald.

Agenten Vingel ankom nu, frackklädd och sirilig.

“Du följer naturligtvis med på maskera- den“ helsade honom notarien.

“Hm . . . jasanya . . . jaha . . . med största nöje“, stammade agenten något förbryllad.

“Sedan supéra vi hemma, jag har beställt supé hit upp från W-6, den står färdig, då vi komma hem, men vi få passa upp oss sjelfva, jag har ingen tjensteande dertill för närvarande, och kyparne vill jag inte besvara.“

— Vid 10-tiden då maskeraden ännu var i full gång, förklarade sig Oswald trött på nöjet och föreslog sina gäster att bryta upp.

“Vi behöfva ej taga af oss våra dominos och masker“, yttrade han, då trion steg in i en droska, “den här lilla biten några hus framåt, kunna vi gerna behålla dem på; det är ju pikant, då inte ens kusken vet, för hvilka han kör.“

— Vi återfinna våra tre vid supén hos Oswald, der Elsa fungerar som värdinna.

“Besynnerligt“, säger hon smekande, “du ser så beklämd ut i afton Oswald, och herr Vingel ser inte riktigt kry ut heller.“

“Du har rätt vi skola ha mera champagne“, utbrister Oswald plötsligt, och hans ögon glänsa på ett besynnerligt sätt, “då blir det lif i stämningen.“

Champagneperlorna fräsa, stämningen lifvas efter hand, man pratar och skrattar af alla

krafter. Elsa är helt underlig, hennes ögon lysa feberaktigt, fastän hon är likblek i ansigtet, och hon pratar och skrattar hejdlöst. Hon börjar blifva nästan sjelfvåldig, berättar till och med vågade historier. Hon suddar litet på målet, kallar agenten ibland för "min gubbe lilla" och frågar till sist med dåsig stämma och slocknande blick, om herrarne tycka om cancan. — "Det fordras ben för cancan" mumlar hon oredigt, "det säger alltid Fabian".

Plötsligt far hon upp. — "Du är ej Fabian", säger hon och stirrar på Oswald med glasartad blick, "du är den dumme Oswald . . . äsnan . . . nej oxen, ha, ha, ha! — Ger du mig pengar, hva?"

"Ja, jag är den dumme Oswald, och jag skall också ge dig pengar", säger denne och fixerar henne med ett ohyggligt leende, "men drick Elsa, drick!" Och han fyller hennes glas ånyo till brädden med champagne, men ur en liten flaska häller han några droppar i samma glas.

Vingel har sett detta flera gånger; för hvarje gång har det ryst till i honom, och han har vändt sig bort. Det står *morfia* på flaskan.

Men Elsa ser intet, hon slukar drycken, som om hon förtärdes af törst; slutligen faller hennes hufvud tungt ned på axeln; såsom en liflös massa sjunker hon till golvet.

Men nu reser sig Oswald spänstig som en fjeder; med något af rofdjur i blicken störtar han fram till den sköna, bleka qvinnan, lyfter upp

henne och bär henne som ett barn på sina armar in i sängkammaren, der han lägger henne på sängen.

Plagg efter plagg sliter han af hennes kropp, tills hon slutligen i bländande skönhet lik en marmorbyst ligger naken inför hans blickar.

„O, hvad du är skön“, hviskar han, „att en djefvul skall bo i en så underskön kropp!“

Han dignar ned vid den söfdas sida; i ett plötsligt utbrott af vild smärta och återvändande passionerad kärlek gråter han, vrider han sig som en mask vid hennes fötter, han höljer hennes kropp med heta tårar och kyssar, han trycker sina läppar mot hennes hår, ack, detta knippe af solstrålar, han kysser hennes panna, ögon, kinder och mun.

»Fabian,» susar det öfver den söfdas läppar.

Då far han upp som stungen af en skorpion, han spottar på den hvita kroppen.

»As, kadaver, djefvul!» hväser han.

Den sofvande tyckes röna ett fasansfullt intryck af hans brännande, hatfulla blickar; hon vrider sig, qvider, försöker vakna. Med en förfärlig ansträngning, som krampaktigt sammandrager de marmorhvita lemmarne, synes hon för några sekunder vinna sitt syfte: hon öppnar ögonen; de uttrycka för ett ögonblick full sans, de vidgas, i deras djup afspeglar sig en onämbar fasa; i ett slag tyckes hon hafva genomskådat sin banemans afsigter, fattat hela det gräsiiga i

sin belägenhet; hennes kropp skälver, och öfver hennes läppar banar sig ett halfvärdt skri af fasa:

»Osvald, du mördar mig!»

Men så sänka sig ögonlocken igen, ett sista krampaktigt försök till motstånd, de fina händerna knyta sig våldsamt . . . men nej, det går icke; hon kan icke vakna, hon sofver återigen . . . tungt, tungt . . .

Osvald vänder sig om. I dörröppningen står Vingel; han ser ut som ett spöke, askgrå i ansigtet, med håret på ända, vidöppen mun och stela ögon.

»Klockan är $\frac{1}{2}$ 1», säger Osvald hastigt, i det han ser på sitt ur, »fort, hjälp mig, Vingel, hit med hennes domino och mask!»

Vingel lyder mekaniskt. Osvald hemtar sjelf ur sin garderob i största hast en vid pels, ett läderbälte och ett par lätta, högskaftade blankläderstöflar.

Han sätter masken på Elsas ansigte, sveper in hennes kropp i pelsen, spänner bältet omkring, anbringar dominon öfver det hela, drager kapusjongen öfver hennes hufvud och träder till sist stöflarne på hennes fötter.

Sedan maskerar han sig sjelf och sveper dominon omkring sig. Vingel skälver i hvarje led, han begriper intet.

»Tag nu på dig öfverrock och hatt», befäller Osvald, »och hjälp mig att lyfta upp henne . . . så der ja . . . tag du under ena armen, så tager jag under den andra. Svenskarne förde sin fallne

anförare Banér upprätt mellan sig i striden, något dylikt kunna vi också göra. Marsch nu!»

Det såg ut, som de mellan sig genom väningen förde en dödfull person; Oswald hade just ställt sin beräkning på denna synvillå.

Vingel flämtade och stretade. Det bar i väg genom långa korridorer, härs och tvärs, nedför en trappa, öfver en gård, åter uppför en trappa, åter genom korridorer, så ned för en trappa igen. Alla sofvo vid den här tiden, nattvandrarne förblefvo därför ostörda.

»En beundransvärd byggnadskomplex!» mumlade notarien.

De befunno sig nu nere i en portgång. Vingel, som blifvit aldeles yr i hufvudet af detta labyrintiska lopp, fann omsider, att de blott voro i en annan del af det stora huset, men åt en sidogata.

»På detta sätt har ingen sett oss,» sade Oswald.

Han fattade ett kraftigt tag om den sofvende flickans lif och tryckte henne fast till sin sida, under det båda kommo att stöda sig mot husväggen.

»Fort nu till W6 efter en heltäckare, hör du, en heltäckare», hviskade Oswald till Vingel, »der är det ännu godt om sådana. Tag helst en kusk, som är full, en sådan hvarken ser eller begriper något . . . Och drag ned hatten öfver ögonen, så att du ej blir igenkänd . . . Ge dig i väg!»

Agenten löpte på svigtande ben åstad.

Några minuter derefter rullade en täckvagn fram till porten.

»Här är det,» hördes Vingels röst; han hade sprungit tätt efter.

»Kom hit, Vingell» ropade notarien. »Håll nu stadigt i henne, medan jag talar vid kusken», hviskade han derpå.

Vingel högg i så stadigt, han kunde. Oswald hviskade några ord till kusken, bland hvilka agenten urskilde uttrycken »maskeradbal», »pojken dödfull», »behöfver svalka af sig», »klockan tu».

Kusken, som verkligen var grundligt påstruken och ej lemnat kuskbocken, skrockade och skrattade: »håhå . . . förstår . . . skall ske . . . en hel tur rundt . . . jaha . . . silfverbröllop kan veta, ska' inte komma för tidigt, begrips . . .»

Derpå lemnade notarien honom en sedel.

»Nu in med henne,» hviskade Oswald, då han återkommit, »se så, dugtiga tag, Vingel, tänk på reversen . . .»

Då flickan i sittande ställning placerats inne i vagnen, företog Oswald hastigt några underliga manipulationer. Han ryckte af henne dominon och masken, knäppte upp bältet, krängde af henne pelsen, drog af henne stöflarne; rullade ihop allsammans till ett bylte, klämde in en bundt papper i hennes krampaktigt slutna hand, drog för gardinerna, utan att draga upp fönsterna, smälde igen dörren och ropade ett ljudligt: »kör». Med ett ryck satte sig vagnen i rörelse, och snart var den försvunnen i mörkret.

Det hela hade gått så hastigt, att Vingel

nästan tredde sig ha drömt alltsamman, då Oswald plötsligt slog honom på axeln och sade: »här är reversen, Vingel, det ligger i ditt eget intresse att tåga; farväl!»

Notarien skyndade med byltet samma väg tillbaka, på hvilken de kommit ut i portgången. Agenten stirrade på reversen, som han höll i handen.

»Nu har jag den . . . men till hvilket pris, till hvilket pris!» mumlade han och ryste, men det var ej af köld, ehuru det var bitande kallt i januarinatten.

Kap. VI. — Naken!

Gästerna troppade af från byråchefens, baron Adlerskantz', som hållit silfverbröllop. Gården vimlade af ekipager och resfärdiga gäster.

En täckvagn kör in på gården; kusken frågar med suddigt målföre efter baronen eller friherrinnan.

Hvad ville han dem då?

»Jo, se det är en anhörig till familjen, som är . . . som är litet full,» suddar han fram med något sänkt röst, tillräckligt hög dock att höras af nästan alla, »se jag har på befallning kört en timme omkring lite' hvarstans . . . skulle svalka af sig i kylan, begrips . . . meningen

var, att jag skulle vara här klockan tu . . . se, då skulle folk ha åkt sin väg . . . men, jesses, här ä' ju hela gäl'n full med folk — »

Hvad är det för prat? Det låter besynnerligt, en anhörig? Hvad kan det vara för en? Alla äro ju här, både söner och döttrar.

Man blir genast nyfiken och samlar sig kring vagnen, både herrar och damer. Någon öppnar dörren. Ett skri af fasa från alla de närvarande!

En bländhvit kvinnokropp faller ut på gården, skarpt belyst af det elektriska ljuset.

Så blir det för ett ögonblick dödyst, man står der tafatt, det ser ut, som om man knappt vågade sig fram. Då några damer ändtligen börja svimma, blir det lif igen. En läkare kastar af sig öfverrocken, betäcker dermed kvinnokroppen, lyfter upp den och ilar med sin börda in till portvakten, der han nedlägger den på en soffa.

Rummet fylles med folk, man är alldeles tokig af sinnesrörelse och nyfikenhet.

»Död», förklarar läkaren efter en hastig undersökning af kroppen, »förfrusen!»

Återigen för ett ögonblick dödyst. Så får läkaren syn på papperet i flickans knutna hand, då hennes arm glider ned för soffans kant. Han lösgör det.

»Hvad är det?» sorlar man, »något skrivet? Läs, läs!»

En 500-kronsedel faller ur papperen, en hand rycker upp den, forskande ögon finna något

med förvånd stil skrifvet på den, man hänger sig öfver hvarandra, man läser:

»Jag öfverbringar det begärda själf. Då jag ej kan lemna dig min själ, lemna jag dig åtminstone min kropp.»

Rysligt, men obegripligt! De andra papperen kanske förklara detta! Man är ju skyldig att bringa klarhet i en sådan sak! Att man egentligen håller på att brinna upp af nyfikenhet, glömmar man naturligtvis att tillägga. — »Läs brefven!» stormar man.

Det är samma bref, som Osvald uppsnappat, men utan kuvert. Man trängs om läkaren, man är i färd att slita sönder papperen.

Läkaren ser ingen annan råd än att göra de påträngande till viljes. Han läser:

»Älskade!

Tänk, att jag varit nog svag att äfven denna gång hjälpa dig, du ohjelpige rucklare. Om måndag har du det begärda. Med kropp och själ
din Elsa.»

Obegripligt ännu! Der är ju ett papper till! Läkaren vändas: »lugn, lugn, jag skall . . . jag skall . . .» Och han läser:

»Dyrkade Elsa!

Återigen måste jag vända mig till dig; farsgubben ger mig ej ett öre. Officer vid ett rangregemente, och inte kunna betala sina spelskulder! Får jag ej pengar, återstår mig blott en kula för pannan. Fjälla den der nya gulfisken, som du är *förlofvad* med — du famosa spektakelmakerska! En tusenlapp till exempel, hvaraf du behåller hälften för besväret! Spar i nödfall ej på dina charmanta behag — i affärer är jag, som du vet, ej svartsjuk. Lyckas du, är du innan månadens slut min friherrinna, sedan vi qvistat till Köpenhamn. Du har ju det der lilla skriftliga, så jag kan ju i alla fall ej komma undan. — Farsgubben köper nog sedan vårt medgifvande att alltid vistas utomlands med ett litet årsunderhåll, som jag inte skall låta stanna vid så *litet*. Meddela mig för Guds skull besked i penningfrågan i morgon! — Apropos, jag kan ej träffa dig om Söndag förrän efter tu på natten, vill du då, så . . . Vi ha nemligen silfverbröllop här hemma, och det spektaklet slutar först då. Din Fabian —»

Läkaren hejdar sig, han bleknar och är nära att tappa brefvet.

». . . von A.» fortsätter någon öfver hans axel med hög röst.

För tredje gången under loppet af ej stort mer än fem minuter blir det dödstyst. Nu är skandalen färdig! Alla känna, hvem det måste

vara, han, »F. von A». Det är byråchefens äldste son Fabian von Adlerskantz; hans vapen är ju äfven pressadt i brefpapperets kant! . . .

En rörelse af fasa genomilar mängden, man vill störta ut för att slippa ytterligare bevittna den skandal, man sjelf med sin nyfikenhet framtingat.

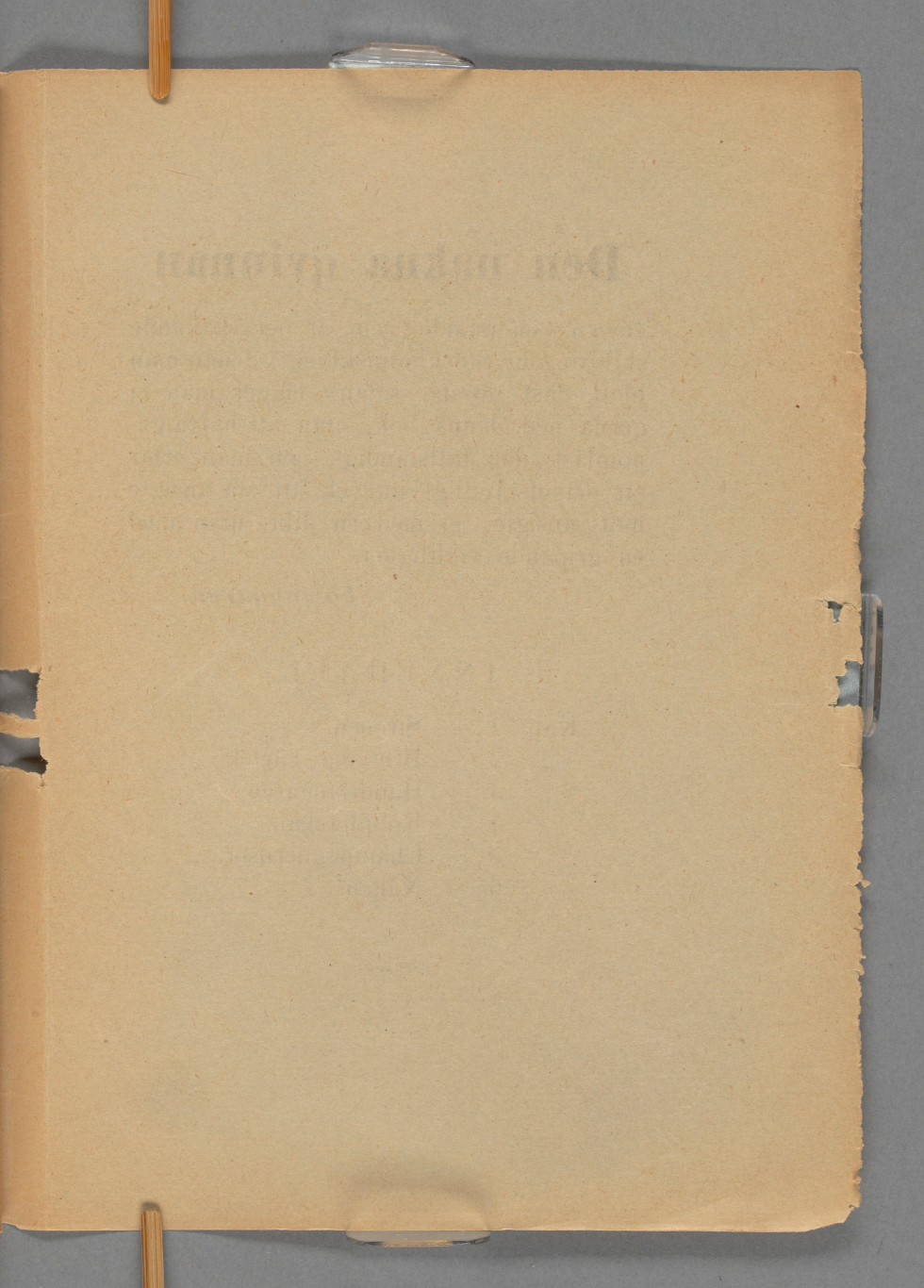
Men kapprak i dörröppningen står med likblekt ansigte löjtnanten. Han kom, då initialerna af hans namn upplästes, med ens har han fattat allt, han känner igen de två breffven, som läkaren med skälfvande fingrar håller, han ser en större sedel, han ser skymten af ett marmorhvit kvinnoansigte på soffan, ordet »döda» har fläktat honom till mötes.

Han vänder sig om och ilar upp på sitt rum. Ett ögonblick derefter ljuder ett revolverskott doft. Fabian von Adlerskantz ligger med genomskjutet hufvud, simmande i en blodpöl.

Men der nere hos portvakten ligger hvit som en engel den döda Elsa. Hon är i döden om möjligt skönare, än hon var i lifvet. Omkring hennes hufvud ser det upplösta blonda håret ut som en skimrande helgongloria, och öfver hennes ansigte sväfvar ett nästan himmelskt leende, tycks det. Hon liknar en renhetens och oskuldens genius, hvilken det skulle vara ett brott att tilltro ens vanlig mensklig synd.

* * *

Man fick aldrig reda på upphofsmannen till detta dåd; kusken visste intet, man sökte och forskade förgäfvat; omöjligt, hvarje spår tycktes vara igensopadt. I linneboden vid Regeringsgatan visste man intet mera, än att Elsa Lind alltid varit en lika tyst och ordentlig, som vacker flicka. För öfrigt kände man intet om hennes enskilda förhållanden. Ingen anhörig till den unga flickan kunde uppletas. En gammal moster, som man trott sig veta att hon underhållit, var spårlöst försvunnen. Af några papper i flickans bostad fann man, att hon var hittebarn och att hon var 21 år. Det intresantaste fyndet var ett skriftligt, fullt bindande äktenskapslöfte af löjtnanten, baron von Adlerskantz. Men något annat af vigt påträffades ej. Att hon blifvit morförgiftad och döden påskyndats med köldens tillhjälp, visade sig vid obduktionen. Att det var svartsjuka och hämd, som röjt henne ur vägen, begrep man lätt. Men för öfrigt förblef hela händelsen en mörk, olöst gåta.

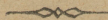
Den nakna qvinnan

är en spännande, rent af nervskakande skildring ur Stockholmslifvet. Sedan man blott läst första sidan, lägger man ej gerna ned denna bok, utan att hafva genomläst den fullständigt, och man erfar ett oemotståndligt intryck att stå ansigte mot ansigte, ej med en dikt, utan med en gripande verklighet.

Förläggaren.

INNEHÅLL:

- Kap. 1 — Sirenen.
" 2 — Brottslig kärlek.
" 3 — Handtlangaren.
" 4 — Kopplerskan.
" 5 — Champagneruset.
" 6 — Naken!

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

